

nuty v letech 1923 až 1925 ročně úhrnnou částkou nejvýše 5,000.000 Kč.

Ministr financí se zmocňuje, aby peníz potřebný na tyto vklady opatřil úvěrem.

§ 3.

Vklady poskytnuté podle tohoto zákona jsou splatny nejdéle do desíti let.

§ 4.

Listiny a podání spořitelén, týkající se těchto zápůjček, jsou prosty kolků a poplatků.

§ 5.

Zákon tento stane se účinným 8. dnem po vyhlášení a provede jej ministr vnitra v dohodě s ministrem financí.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Malypetr v. r.

391.

Zákon ze dne 20. prosince 1922,

kterým se mění některá ustanovení o poručenství a opatrovnictví.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

(1) Místní příslušnost poručenských (sirotčích) úřadů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, zřízených podle zákona ze dne 13. července 1922, č. 246 Sb. z. a n., určuje se bydlištěm poručencovým nebo opatrovančovým.

(2) Nelze-li bydliště zjistiti, řídí se místní příslušnost poručenského (sirotčího) úřadu podle místa pobytu poručence (opatrovančova), a není-li pobyt jeho znám anebo zdržuje-li se poručenec (opatrovanec) v cizině, podle místa jeho posledního bydliště v tuzemsku.

§ 2.

(1) Shledá-li poručenský (sirotčí) úřad (§ 1), že jest v poručenské nebo opatrovnické věci příslušným jiný poručenský úřad na Slovensku nebo v Podkarpatské Rusi anebo některý soud jmenovaný v § 109 a

násl. zákona ze dne 1. srpna 1895, č. 111 ř. z., postoupí věc z úřední moci anebo na návrh úřadu nebo soudu podle zákona příslušnému. Do té doby, nežli se stane rozhodnutí takové pravoplatným, jest povinen učiniti všechna opatření, jichž jest zapotřebí k ochraně zájmů veřejných nebo práv poručenců a opatrovanců.

(2) Totéž platí, sezná-li poručenský (opatrovnický) soud mimo oblast Slovenska a Podkarpatské Rusi, že v poručenské (opatrovnické) věci jest příslušným některý poručenský (sirotčí) úřad této oblasti.

§ 3.

Je-li jisto, že poručenskou (opatrovnickou) věc dlužno vyříditi nebo obstarávati ve zdejším státním území, podmínky místní příslušnosti však nejsou dány anebo nelze je zjistiti, určí Nejvyšší soud, který soud anebo poručenský (sirotčí) úřad jest místně příslušným.

§ 4.

Spory o příslušnost dle tohoto zákona mezi poručenskými (sirotčími) úřady na Slovensku a v Podkarpatské Rusi na jedné straně a poručenskými (opatrovnickými) soudy na ostatním území státním na druhé straně rozhoduje Nejvyšší soud na návrh jednoho ze zúčastněných úřadů nebo soudů anebo na návrh účastníků.

§ 5.

(1) V zájmu poručence (opatrovance) může příslušný poručenský (sirotčí) úřad buď sám od sebe anebo na návrh přenést na jiný poručenský (sirotčí) úřad nebo soud na území mimo Slovensko a Podkarpatskou Rus buď celou poručenskou (opatrovnickou) věc nebo jen péči o osobu nebo majetek poručence (opatrovance) zcela anebo částečně. Stejně může soud na území mimo Slovensko a Podkarpatskou Rus přenést poručenskou (opatrovnickou) věc anebo péči o osobu nebo majetek poručence (opatrovance) na poručenský (sirotčí) úřad (§ 1).

(2) Je-li poručenský (sirotčí) úřad nebo soud, na který poručenská nebo opatrovnická věc zcela nebo zčásti má býti převedena, srozuměn s opatřením příslušného poručenského (sirotčího) úřadu nebo soudu, stane se opatření toto bez dalšího schválení účinným. Nedocílí-li se dohody, jest k účinnosti opatření potřebí na Slovensku a Podkarpatské Rusi schválení poručenského (sirotčího) úřadu třetí stolice téhož obvodu, pokud pak jde o přenesení poručenské (opa-

trovnické) věci nebo péče o osobu nebo majetek poručenice (opatrovance) na ostatní území státní nebo naopak, schválení Nejvyššího soudu (§ 6).

§ 6.

(1) Z důvodů vhodnosti může poručenský (sirotčí) úřad třetí stolice, v jehož obvodu jest poručenský (sirotčí) úřad první stolice podle zákona příslušný, jemu poručenskou nebo opatrovnickou věc odejmouti a přikázati ji jinému poručenskému (sirotčímu) úřadu první stolice svého obvodu.

(2) Prikázati poručenskou (opatrovnickou) věc z obvodu jednoho do obvodu jiného poručenského (sirotčího) úřadu třetí stolice náleží ministru spravedlnosti; přikázati ji na místo příslušného poručenského (sirotčího) úřadu soudu na území mimo Slovensko a Podkarpatskou Rus anebo naopak náleží Nejvyššímu soudu.

(3) Prikázati poručenskou nebo opatrovnickou věc podle předchozích odstavců tohoto paragrafu jinému úřadu nebo soudu lze jen na návrh zákonného zástupce. Návrh nutno podati u úřadu (soudu), jenž po zákonu jest příslušným poručenským (sirotčím) úřadem nebo soudem. Tento úřad (soud) předloží návrh i se spisy úřadu (soudu), jemuž náleží o návrhu rozhodnouti, vyjádře se zároveň o návrhu. Rozhodnutí, jímž bylo návrhu vyhověno, dodáno budiž i se spisy přímo úřadu (soudu), jemuž byla věc přikázána; tento pak vyrozumí o něm účastníky a úřad (soud), jemuž byla věc odňata.

§ 7.

Pravoplatná rozhodnutí poručenských (sirotčích) úřadů (§ 1) jsou vykonatelná soudní exekucí v celém státním území.

§ 8.

(1) Funkce vedoucích a rozhodujících orgánů při poručenských (sirotčích) úřadech (§ 1) mohou býti dle potřeby svěřeny soudcům z povolání.

(2) Úkony, které podle zák. čl. XX. z r. 1877 a zákonů pozdějších náležejí fiškálu sirotčí stolice, přecházejí na státního zástupce v sídle poručenského (sirotčího) úřadu druhé stolice.

§ 9.

(1) Hromadně ukládati jmění poručenů a opatrovanců v sirotčích pokladnách na

Slovensku a Podkarpatské Rusi není odepovězeno, který bude určen nařízením, dovoleno.

(2) Ministr spravedlnosti se zmocňuje, aby provedl likvidaci sirotčích pokladen při sirotčích stolicích podle zák. čl. XX. z r. 1877 zřízených. Podrobná ustanovení o likvidaci budou vydána nařízením.

(3) Likvidací sirotčích pokladen zůstává nedotčeno ručení těch, kdož podle §§ 291 a 299 zák. čl. XX. z r. 1877 jsou zodpovědní za hotovosti, které ze sirotčích pokladen byly uloženy u peněžních ústavů anebo zapůjčeny.

§ 10.

1. Ustanovení §§ 151 až 163 zák. čl. XX. z r. 1877 o rodinných radách se zrušují.

2. Ustanovení § 295 téhož zákona upravené ve znění § 13 zák. čl. VI. z r. 1885 zní:

Jmění poručenů a opatrovanců lze ukládati:

a) na vkladní knížky spořitelen nebo jiných peněžních ústavů, které budou určeny nařízením;

b) v československých státních papírech anebo jiných záručitelných cenných papírech, kterých podle zákona lze používati k ukládání sirotčího jmění;

c) na hypotéky proti zajištění zástavním právem v knihách pozemkových, pokud nemovitost, připočítávajíc předcházející břemena, není tím zavazena při domech více než do polovice, při pozemcích do dvou třetin obecné ceny.

Zaniklo-li poručenství nebo opatrovnictví, buďtež cenné papíry a dluhopisy [odst. a) až c)] oprávněným ihned vydány.

§ 11.

V případech, kde jmění poručenů a opatrovanců v důsledku válečných událostí dostalo se do ciziny, může potřebným československým státním příslušníkům, kteří mají v tuzemsku řádné bydliště, nestačí-li k uspokojení jich prostředky sirotčí pokladny, povolena býti za souhlasu ministerstva financí záloha z pokladničních hotovostí státních.

§ 12.

(1) Zákon tento, jakož i zákon z 13. července 1922, č. 246 Sb. z. a n., nabývají účinnosti dnem 1. ledna 1923.

(2) Provést tento zákon náleží ministru spravedlnosti, vnitra a financí v dohodě se zúčastněnými ministry.

T. G. Masaryk v. r.

Švehla v. r.

Dr. Dolanský v. r. Malypetr v. r.

Dr. Rašín v. r.

392.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 22. prosince 1922,

jmž se provádí § 84 zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 Sb. z. a n., o pojištění u báňských bratrských pokladen.

Podle §§ 84 a 100 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 242 Sb. z. a n., se nařizuje:

§ 1.

(1) V obvodech jednotlivých revírních rad, zřízených po smyslu § 16 zákona ze dne 25. února 1920, čís. 144 Sb. z. a n., slučují se nemocenská oddělení dosavadních bratrských pokladen, podřízených dozoru báňských úřadů, v jednu revírní bratrskou pokladnu. Pouze obvod českobudějovický přičleňuje se obvodu plzeňskému, takže plzeňská revírní bratrská pokladna je pro oba obvody pokladnou společnou.

(2) Obdobně se zřizuje pro Slovensko a Podkarpatskou Rus prozatím společná revírní bratrská pokladna.

(3) Tyto revírní bratrské pokladny sídlí: na Kladně, v Plzni, Trutnově, Mostě, Falknově nad O., Moravské Ostravě, Zastávce u Brna a Růžomberku; jejich obvody souhlasí — nehledě k předchozím výjimkám — s nynějšími obvody těch kterých revírních rad.

§ 2.

(1) Zároveň se slučují zaopatřovací oddělení všech dosavadních bratrských pokladen, podřízených dozoru báňských úřadů v Ústřední bratrskou pokladnu v Praze.

(2) Pokud nebyla zřízena u některých bratrských pokladen zvláštní oddělení nemocenská a zaopatřovací, provede potřebné rozdělení správní komise, zřízená pro Ústřední bratrskou pokladnu (§ 6 tohoto nařízení; § 84 zákona, odstavec 2.) na návrh správní komise

v Růžomberku a v dohodě s touto komisí. Nejde-li k dohodě, rozhodne ministerstvo veřejných prací.

§ 3.

Dnem vyhlášení tohoto nařízení přecházejí jmění, práva a závazky oddělení nemocenských na nové revírní bratrské pokladny a jmění, práva a závazky zaopatřovacích oddělení na Ústřední bratrskou pokladnu. Týmž dnem vstupují dosavadní bratrské pokladny do likvidace a provádějí svým dosavadním představenstvem dle dosud platných předpisů nemocenské a zaopatřovací pojištění až do ukončení likvidace a ustavení orgánů podle zákona, dále jménem a na účet příslušné nové bratrské pokladny za dozoru správní komise, pokud se týče dozorčího úřadu.

§ 4.

(1) Likvidace dosavadních bratrských pokladen provede správní komise (§ 6) podle zásad řádného hospodaření, zachovávajíc tato pravidla:

(2) Každá likvidující bratrská pokladna se stává ke dni sloučení účetní závěrky a výkaz o stavu a složení jmění, a to pro oddělení nemocenské a pro oddělení zaopatřovací zvlášť. Závazky a právní poměry, které nevznikly z poměru pojišťovacího mezi bratrskou pokladnou a jejími členy, budtež, pokud podle právní jejich povahy možno a jeví-li se to vhodným, zapraveny, po případě rozvázány.

(3) Pojistně-technická bilance, sestavená dle § 35 zákona ze dne 28. července 1889, čís. 127 ř. z., se nevyžaduje, dlužno však ke dni sloučení vykázáti pojistně-technickou hodnotu:

1. statutárních likvidních (napadlých) zaopatřovacích důchodů s vyloučením důchodů, přiznaných dle čís. nařízení ze dne 15. září 1916, č. 304 ř. z., případně dle zákona ze dne 24. května 1918, čís. 270 ř. z.,

2. nároků, vzniklých dle zákona ze dne 24. května 1918, čís. 270 ř. z., pokud její úhrada dle § 7 téhož zákona připadá na majitele závodu,

3. případného dobrovolného přídatkového pojištění (prémiovou rezervu),

4. pojištění krátkodobého dle § 91 (a následujících) zákona ze dne 16. prosince 1906, čís. 1 ř. z. z roku 1907, ve znění jeho novel,

5. ostatních zvláštních dávek bratrskou pokladnou přiznaných, případně převzatých.